

РОБЪРТ ЙЪНГ ЕМИЛИ И ВЕЛИКИТЕ ПОЕТИ

Превод от английски: Искра Иванова, 1980

chitanka.info

Всяка сутрин, още щом пристигнеше в музея, Емили обикаляше поверениците си. Официално тя беше заместник-уредник и отговаряше за Залата на поетите, но дълбоко в себе си беше убедена, че е нещо много повече от един обикновен заместник-уредник — тя беше привилегирована измежду смъртните да попадне в щастлива близост с най-великите Безсмъртни — *ненадминатите бардове, чиито далечни стъпки, по думите на един от тях, отекват в коридорите на времето.*

Поетите бяха наредени по-скоро по азбучен ред, отколкото хронологично. Емили обикновено започваше с пиедесталите в лявата страна на залата, с буквата А, и обикаляше внушителния полукръг. Така винаги можеше да остави Алфред, лорд Тенисън за края, или почти края. Лорд Алфред беше любимецът ѝ.

Тя си имаше различни мили поздравии за всеки поет и всеки ѝ отговаряше посвоему. Но за лорд Алфред имаше няколко специални фрази, като например: „Чудесен ден за писане, нали?“ или „Искрено се надявам, че «Идилиите» не ви създават повече затруднения!“. Тя, разбира се, знаеше, че в действителност Алфред няма да напише нищо, че старомодната писалка и топът хартия на малкото писалище до стола му бяха само декор и че във всеки случай андроидните му способности бяха само да рецитира стихове, които неговият прототип от плът и кръв беше написал преди векове. Но все пак в тази игра нямаше нищо лошо, особено когато магнетофонните му ленти отговаряха така:

*Перуниката синя напролет
мек гълъбов цвят придобива.
В младежките мисли напролет
любовни копнежи преливат.^[1]*

или:

*Кралице роза една сред цветята-момичета,
ела, преди да започне кадрила;
сред рокли атлазени, с диаманти накичени,*

красице роза и лилия мила.

Когато се зае със Залата на поетите, Емили хранеше големи надежди. Тя, както и тези, по чиято идея беше създадена залата, искрено вярваше, че поезията не е мъртва и че щом хората открият, че могат да слушат вълшебните думи, вместо да ги четат от прашни книги, при това да ги слушат от устните на оживяващите пред тях модели на техните създатели в естествен ръст, нито адът, нито жестоките такси можеха да ги спрат. Но и тя, и директорите не бяха в крак с времето.

Средния гражданин от ХХІ век си оставаше еднакво безразличен както към съхранения в книгите Браунинг, така и към съживения Браунинг. А що се отнася до намаляващите учени с литературни интереси, *те* предпочитаха *своето* поетично меню, поднесено по старомодния начин, и дори в няколко случая заявяваха публично, че да се вложат безсмъртните слова на Великите стари майстори в устата на оживяващите манекени, е престъпление на техниката спрямо човечеството.

Въпреки че изминалите години не оправдаха очакванията ѝ, Емили предано остана на поста си зад бюрото и до онази сутрин, когато рухна нейният поетичен небосвод, тя все още вярваше, че някой ден, все някой ще тръгне от украсеното със стенописи фоайе по десния коридор (вместо по левия, който водеше към Залата на автомобилите, или по средния, водещ към Залата на електрическите уреди), ще се приближи до бюрото ѝ и ще каже: „Тук ли е Ли Хънт? Винаги съм се чудел защо Джени го е целунала и си помислих, че може би ще ми каже, ако го попитам.“ Или „Зае ли е в момента Уилям Шекспир? Бих искал да си поговорим за меланхоличния датчанин.“ Но годините си минаваха неусетно и единствените, които идваха по десния коридор освен Емили, бяха служителите в музея, портиерът и нощния пазач. Ето защо тя се сприятели с великите поети и започна да им съчувства за техния остракизъм. До известна степен самата тя беше в същото положение...

В деня, когато рухна поетичния ѝ небосвод, Емили направи обичайната си утринна обиколка, без дори и да подозира надвисналото нещастие. В отговор на нейния поздрав Робърт Браунинг отвърна,

както обикновено: „Ранно утро в седем, хълмът е обсипан с перли от роса“, а Уилям Каупър рязко каза:

*Две десетилетия изминаха почти,
откакто нашето небе се помрачи.*

Едуард Фицджералд откликна (като че ли малко пийнал, както се стори на Емили), с неизменното:

*Преди да пропълзи предутринния призрак сив,
от пивницата долових да вика глас хриплив:
„Когато всичко вътре във храма е готово,
защо се разтакава въвн поклонникът сънлив?“*

Емили отмина неговия пиедестал почти грубо. Тя никога не бе говорила лично с директорите на музея за включването на Едуард Фицджералд в Залата на поетите. Според нея той нямаше основание да претендира за безсмъртие. Наистина в петте превода на Омар той беше обогатил стиховете му с изобилие от оригинални образи, но това не го правеше истински поет. Поне не от величината на Милтън и Байрон.

Емили ускори стъпки при мисълта за лорд Алфред и две краткотрайни хилави рози цъфнаха на бузите ѝ. Тя нямаше търпение да стигне до неговия пиедестал и да го чуе какво ще каже. За разлика от лентите на другите поети, неговата винаги предлагаше нещо различно — може би защото той беше един от новите модели, макар че Емили не обичаше да си мисли за поверениците си като за модели.

Най-после тя стигна до скъпото място и погледна нагоре в младежкото лице (всички андроиди изобразяваха поетите като двадесетгодишни). „Добро утро, лорд Алфред“ — каза тя.

Чувствителните синтетични устни оживяха в усмивка. Лентата се завъртя безшумно, устата се отвори и думите меко се понесоха от нея:

*Задуха бризът утринен; тогава
планетата на Любовта пое към висинето
и се стопи в деня — избраница си обожаван
сред пурпурното ложе на небето.*

Емили повдигна ръка до гърдите си, думите весело подскачаха в самотната гора на душата ѝ. Тя беше толкова очарована, че не можеше да измисли някоя от обичайните си шегички за писането на стихове; само стоеше безмълвна и съзерцаваше фигурата на пиедестала едва ли не с благоговение. След малко тя продължи, като разсеяно промърмори „добро утро“ на Утмън, Уайлд, Уърдзуърд, Йитс...

Изненада се, като видя, че уредникът, мистър Брендън, чака до бюрото ѝ. Мистър Брендън рядко посещаваше Залата на поетите, занимаваше се почти изключително с техническите изложения и беше оставил помощничката си да се грижи за поетите. Емили се изненада още повече, като забеляза, че той носи голяма книга — мистър Брендън не беше много по книгите.

— Добро утро, мис Мередит! — каза той. — Имам добри новини за вас.

Емили веднага се сети за Пърси Биш Шели. Лентата на модела, с който разполагаха в момента, беше повредена и Емили няколко пъти беше споменавала за това на мистър Брендън с молба да пише до фирмата „Андроид“ и да иска нова. Може би най-после беше писал, може би вече беше получил и отговор?

— Да, мистър Брендън? — каза тя нетърпеливо.

— Както знаете, мис Мередит, Залата за поетите се оказа едно разочарование за всички нас. Според мен, това по начало беше нецелесъобразна идея, но тъй като съм само един уредник, нямах думата по въпроса. Директорският съвет искаше зала с андроиди, които щастливо да рецитират стиховете си, и ние се сдобихме с такава зала. Сега, радвам се да отбележа, членовете на съвета най-после се вразумиха. Дори и те най-после разбраха, че що се отнася до публиката, поетите са мъртви и че Залата на поетите...

— Но аз съм сигурна, че интересът на публиката скоро ще се събуди — прекъсна го Емили, опитвайки се да задържи тресящото се небе.

— Залата на поетите — продължи мистър Брендън неумолимо — постоянно и напълно ненужно пресушава финансовите средства на музея и предстои да бъде опразнена и заета от разширилото се изложение в Залата на автомобилите, което има неотложна нужда от място. Още по-щастлив съм да кажа, че съветът най-после взе решение: от утре Залата на поетите се закрива, за да се направи място за Хромовия век от автомобилното изложение. Това е най-важният период и...

— А поетите? — отново го прекъсна Емили. — Какво ще стане с поетите?

Нейното небе се сгромолясваше около нея — смесица от късове синьо, дрипави парцали от благородни думи и останки от някога горди фрази.

— Е, ще ги приберем в склада, разбира се — устните на мистър Брендън си разрешиха кратка усмивка в израз на съчувствие, — и ако интересът на публиката се събуди, ще трябва само да ги извадим от сандъците и...

— Но те ще се задушат! Ще умрат!

Мистър Брендън я погледна строго.

— Не смятате ли, че се държите малко странно, мис Мередит? Как може андроид да се задуши? Как може да умре?

Емили усети, че почервява, но не отстъпи от позициите си.

— Думите им ще се задушат, ако те не могат да ги казват. Поезията им ще умре, ако никой не я слуша.

Бледите страни на мистър Брендън леко порозовяха, а кафявите му очи потъмняха.

— Гледате много нереално на нещата, мис Мередит — каза той раздражено. — Много съм разочарован от вас. Предполагах, че ще бъдете възхитена да отговаряте за едно прогресивно изложение вместо за един мавзолей, пълен с умрели поети.

— Искате да кажете, че аз ще отговарям за Хромовия век?

Мистър Брендън взе опасенията ѝ за възторг.

— Но разбира се — каза той. — Да не си помислихте, че ще оставя някой друг да заеме вашето владение? — той леко потрепери, като че ли самата мисъл за това му беше противна. Всъщност това беше така, в известен смисъл: някой друг би искал по-голяма заплата. — Още утре сутринта можете да поемете новите си задължения, мис

Мередит. Ангажирали сме група работници да пренесат колите още тази вечер, а утре сутринта ще дойдат аранжори да подредят залата според съвременните изисквания. Ако имате късмет, ще можем да открием залата до вдругиден. Запозната ли сте с хромовия век, мис Мередит?

— Не — каза Емили вцепенено. — Не съм.

— Предполагам, че не сте и затова ви донесох това — Мистър Брендън ѝ подаде голямата книга, която носеше. — „Анализ на хромовия мотив в изкуството на ХХ век“. Прочетете я внимателно, мис Мередит! Това е най-важната книга на века.

И последните остатъци от небето се бяха срутили и Емили стоеше безпомощно сред сините отломки. След малко тя осъзна, че тежкият предмет в ръцете ѝ беше „Анализ на хромовия мотив в изкуството на ХХ век“ и че мистър Брендън си е отишъл...

Тя изкара някак си останалата част от деня, а преди да си тръгне се сбогува с поетите. Плачеше, когато незабелязано се измъкна през електронната врата в септемврийската нощ, плачеше и във въздушното такси, през целия път до къщи. Апартаментът ѝ се стори тесен и отвратителен, както преди години, когато великите поети още не бяха влезли в живота ѝ, а екранът на видеофона ѝ като че ли се взираше в нея от сянката като белезникаво безмилостно око на някакво чудовище от морските дълбини.

Тя изяде безвкусната си вечеря и легна рано. Лежеше в празната тъмнина и гледаше през прозореца голямата мигаща реклама отсреща. Тя светваше и изгасваше и се появяваше ту: „ВЗЕМАЙТЕ СЪНОТВОРНИ ТАБЛЕТКИ“, ту: 3333333333333333. Дълго лежа, без да може да заспи. Представяше си, че е дамата от Шелот и облечена в снежнобяло, се носи надолу по реката към Камелот, или че стои потопена във вира, без да диша, и отчаяно се надява, че съседските момчета, които я бяха видели да се къпе гола, ще се уморят да ѝ се присмиват жестоко и да я наричат с неприлични думи, и ще си отидат, а тя ще може да излезе от студената вода и да вземе дрехите си. Най-после като потопи пламтящото си лице за шести път, те наистина си отидоха и тя се запрепъва нагоре по брега, посиняла, трепереца и вбесена, едва успя да навлече роклята си и да намери убежище в нея. После бягаше, бягаше обезумяла назад към селото и, странно,

всъщност не бягаше, а плаваше — лежеше в лодката, облечена в снежнобяло, и се носеше надолу по реката към Камелот.

*Бледен образ в сребристо сияние,
тя отплува сред глухите здания
мълчаливо в Камелот.*

Рицарите и всички останали излязоха на пристана, както обикновено, и прочетоха името ѝ на носа на лодката, а след малко се появи и Ланселот или Алфред, защото той беше ту единия, ту другия, а накрая двата образа се сляха в едно. „*Лицето ѝ е прекрасно*“ — каза Ланселот-Алфред и Емили го чу ясно, въпреки че уж беше мъртва. „*Милостиви боже, благослови я, Дамата от Шелот...*“

Работниците се бяха трудили цяла нощ и залата на поетите беше станала неузнаваема. Поетите ги нямаше, а на тяхно място стояха лъскави екземпляри от изкуството на двадесети век. Там, където беше Браунинг, беше поставено нещо, наречено „Огнен купол 8“, а някакъв нисък, дълъг и лъскав предмет с невероятното име „Буревестник“ си беше присвоил мястото, което Алфред, лорд Тенисън, бе осветил с присъствието си.

Към нея се приближи мистър Брендън. Очите му блестяха не по малко от хромовия декор, в който се беше влюбил.

— Е, мис Мередит, какво ще кажете за новото си изложение?

Емили едва не му каза истината, но все пак съдържа горчивината си. Ако я уволняха, трябваше напълно да се откъсне от поетите, а ако продължеше да работи в музея, поне щеше да бъде сигурна, че те са наблизо.

— Тя е просто... смайваща — каза тя.

— Сега ви се струва смайваща, а да видите каква ще стане, когато аранжорите свършат работата си! — Мистър Брендън едва съдържаха ентузиазма си. — Та аз почти ви завиждам, мис Мередит. Вие ще имате най-привлекателното изложение в целия музей!

— Да, вероятно — каза Емили и огледа объркано новите си повереници. После попита:

— А защо са ги боядисали в такива крещящи цветове, мистър Брендън?

Блясъкът в очите на мистър Брендън леко помръкна.

— Виждам, че не сте отворили и корицата на „Анализ на хромовия мотив в изкуството на ХХ век“ — каза той с укор. — Дори ако бяхте погледнали само обложката, щяхте да знаете, че цветовете при американските автомобили придобиват голямо значение с увеличаването на хромовите елементи. Съчетаването на тези два фактора довежда до откриването на нова ера в автомобилното изкуство, която е продължила повече от век.

— Приличат на великденски яйца — каза Емили. — Хората наистина ли са се *возили* в тях?

Очите на мистър Брендън възвърнаха нормалния си цвят, а неговият ентузиазъм лежеше в краката му като спукан балон.

— Разбира се, че са се возили в тях! Мисля, че вие умишлено ни създавате затруднения, мис Мередит, и аз въобще не одобрявам такова отношение. — Той се обърна и се отдалечи.

Емили нямаше намерение да го предизвиква, искаше да го настигне и да му се извини, но не можеше дори животът ѝ да зависеше от това. Замяната на Тенисън с „Буревестник“ я беше огорчила повече, отколкото предполагаше.

Тя прекара сутринта мъчително, като гледаше безпомощно как декораторите сновяха нагоре-надолу и подновяваха залата. Постепенно пастелните тонове изчезнаха и стените станаха ярки, а прозорците с каменни колони останаха зад хромовите жалузи. Махнаха скритото осветление и закачиха на тавана мощни флуоресцентни лампи, безмилостно покриха паркета със синтетични плочи. До обед залата заприлича на прекомерно голяма тоалетна. Липсва само една редица хромови клекала, си каза Емили скептично.

Мислеше си дали на поетите им е удобно в сандъците и след обяд се качи в склада на тавана, за да ги види. Но в голямото прашно таванско помещение тя не намери никакви поети в сандъци. Там нямаше нищо ново — само вехтории, трупани в продължение на години. Обхвана я съмнение. Тя бързо слезе в залите на музея и потърси мистър Брендън.

— Къде са поетите? — попита тя, когато го намери да ръководи поставянето на един от автомобилите. По лицето на мистър Брендън се виждаше така ясно, че той е гузен, както се открояваше петното ръжда върху хромовата броня, до която стоеше.

— Наистина, мис Мередит — започна той, — не мислите ли, че сте малко не...

— Къде са? — повтори Емили.

— Сложихме ги в... в мазето. — Лицето на мистър Брендън почервения и стана почти като кървавочервения калник, който той гледаше преди малко.

— Защо?

— Вижте, мис Мередит, вие имате неправилно отношение към всичко това. Вие сте...

— Защо ги сложихте в мазето?

— Страхувам се, че малко променихме първоначалните си планове. — Мистър Брендън като че ли изведнъж силно се интересува от десена на синтетичните плочки в краката си. — С оглед на това, че безразличието на публиката към поезията вероятно е постоянно и с оглед на допълнителния факт, че настоящото преустройство изисква повече разходи, отколкото предполагахме, ние...

— Вие ще ги продадете като отпадъци! — лицето на Емили побеля. Гневни сълзи бликнаха от очите ѝ и потекоха по бузите ѝ. — Мразя ви! — изкрещя тя. — Мразя и вас, и директорите. Вие сте като свраките. Като видите нещо лъскаво, го донасят и го скатават в този музей — това ваше старо гнездо, и изхвърлят всичко ценно, за да му направите място. Мразя ви, мразя ви!

— Но моля ви, мис Мередит, опитайте се да погледнете по-реално на... — мистър Брендън замлъкна, като откри, че говори на въздуха. Той чу бързите ѝ стъпки и видя басмяната ѝ рокля чак в края на редицата коли. Мистър Брендън сви рамене. Това не беше случайно. Той си спомни как преди години в Залата на електроуредите към него се приближи слабичко момиче с големи тъжни очи и стеснителна усмивка и попита за работа. Спомни си колко хитро бе постъпил тогава, като я направи помощник-уредник — само една празна титла, която никой не искаше, защото заплатата беше по-ниска от тази на портiera, и ѝ пробута Залата на поетите, така че да може той самият да

прекарва времето си в по-приятно обкръжение. Спомни си необяснимата промяна, която настъпи у нея през следващите години — как постепенно тъгата изчезна от очите ѝ, колко енергични станаха стъпките ѝ, колко лъчезарна стана усмивката ѝ, особено сутрин.

Мистър Брендън отново сви ядосано рамене.

Поетите бяха струпани в един забутан ъгъл. Следобедната светлина се процеждаше през едно прозорче високо в стената и едва осветляваше бледите им неподвижни лица. Като ги видя, Емили избухна в ридания. Тя не може веднага да намери Алфред. Измъкна го, подпря го на един бракуван стол от ХХ век и седна срещу него. Той като че ли я гледаше въпросително с андроидните си очи.

— „Локсли хол“ — каза тя.

*Преди да заблести Зората,
другари, сам ме оставете,
Потрябвам ли ви — отдалече
с ловджийски рог ме призовете!*

Когато той изрецитира „Локсли хол“, Емили каза „Смъртта на Артур“, а когато „Смъртта на Артур“ свърши, каза: „Мечтателите“. Докато той рецитираше, умът ѝ бе раздвоен. Тя бе погълната от поезията и същевременно размишляваше върху дилемата на поетите.

Едва в средата на „Мод“ Емили разбра колко много време е прекарала така. Трепна, като откри, че лицето на Алфред вече не се вижда, а като погледна нагоре към прозорчето, видя сивкавия здрач. Разтревожена, тя стана и тръгна към стълбите. Намери ключа в тъмнината, светна и се качи на първия етаж, като остави Алфред сам с Мод. Музеят беше тъмен с изключение на нощното осветление във фоайето. Емили се спря в полумрака. Очевидно никой не я беше видял да слиза в мазето и мистър Брандън, помислил, че си е отишла, беше предал музея на нощния пазач и също си беше отишъл. Но къде ли беше нощния пазач? Ако искаше да излезе, трябваше да го намери и да го помоли да отвори вратата. Но дали наистина искаше да излезе.

Емили се замисли по въпроса. Помисли си за поетите, позорно захвърлени в мазето, и за лъскавите автомобили, узурпирали святото място, което по право им принадлежеше. В този решителен момент вниманието и беше привлечено от металния блясък на един от експонатите до вратата.

Това беше старинна пожарна кола с цялата пожарникарска екипировка от преди един век. Имаше химически пожарогасител, малка кука и стълба, навит маркуч, брадва... Именно светлината, отразена от лъснатото острие на брадвата, бе привлякла вниманието ѝ отначало.

Без да съзнава какво върши, тя се приближи и вдигна брадвата, за да види колко тежи. Лесно можеше да си послужи с нея. Съзнанието ѝ се замъгли, не беше в състояние да мисли. С брадвата в ръка тръгна по коридора, който някога водеше към Залата на поетите. Намери ключа в тъмното. Флуоресцентните лампи избухнаха в ослепителна светлина като свръхнови звезди и заляха със студения си блясък приноса на човека от XX век в изкуството.

Колите стояха наредени една до друга в голям кръг, като че ли участваха в някакво неподвижно състезание. Точно пред Емили се намираше хромиран екземпляр в сиво — по-стар модел от събратята си, но добър като за начало. Емили се устреми решително към него, вдигна брадвата и се прицели в предното стъкло, но изведнъж спря, обзета от чувството, че нещо не е в ред.

Тя свали брадвата, пристъпи напред и надникна през отворения прозорец. Погледна покритите с имитация на леопардова кожа седалки, отрупаното със скали табло, волана... Изведнъж разбра какво не беше в ред.

Тръгна покрай редицата от коли. Чувството, че нещо не е в ред, се засили. Колите бяха различни по големина, цвят, хромови елементи и мощност, но в едно отношение неизменно си приличаха. Всички бяха празни.

Кола без шофьор е мъртва, като поет, захвърлен в мазето. Изведнъж сърцето на Емили заби лудо. Брадвата се изплъзна от ръцете ѝ и незабелязано падна на пода. Тя се втурна по коридора към фойето. Тъкмо бе отворила вратата на мазето, когато един вик я спря. Тя позна гласа на нощния пазач и нетърпеливо го изчака да се приближи достатъчно, за да може да я познае.

— А, вие ли сте, мис Мередит? — каза той, когато стигна до нея. — Мистър Брендън не ми каза, че някой ще работи извънредно тази вечер.

— Вероятно е забравил — каза Емили и се учуди с каква лекота устните ѝ изрекоха тази лъжа. След това я осени една идея — след като излъга веднъж, защо да не излъже и втори път? Дори с помощта на товарния асансьор задачата ѝ нямаше да е лесна. Ама разбира се! — Мистър Брендън каза да ми помогнете ако имам нужда — каза тя. — А, страхувам се, че наистина ще имам нужда от помощ.

Нощният пазач се намръщи. Той смяташе да цитира подходяща за случая точка от договора, която гласеше, че нощния пазач не трябва да бъде ангажиран с дейности, накърняващи достойнството на професията му — с други думи, да бъде каран да работи. Но в лицето на Емили имаше нещо, което той никога преди не беше забелязал — някаква студена решителност, която нямаше да отстъпи пред никакви клаузи от трудовия договор. Той само въздъхна и каза:

— Добре, мис Мередит.

— Е, как ви се струват? — попита Емили.

Встреченият мистър Брендън беше рядка гледка. Очите му се ококориха, а челюстта му увисна с четвърт инч. Но все пак той успя да изрече достатъчно разбираемо:

— Това е анахронизъм!

— О, това е от старинните дрехи — каза Емили. — По-късно, когато бюджетът позволи, можем да им купим съвременни костюми на делови хора.

Мистър Брендън погледна крадешком към шофьорската седалка на аквамариновия „Буик“, до който стоеше. Направи усилие да си представи Бен Джонсън, облечен в пастелните тонове на ХХІ век. За негова изненада, усилията му се възнаградиха. Очите му отново заеха нормалното си положение, а способността му да говори започна да се възвръща.

— Може би от това ще излезе нещо, мис Мередит — каза той. — Мисля, че светът ще е доволен. Вижте, ние наистина не искахме да

изхвърлим поетите, но просто не знаехме как практически да ги използваме. Но сега...

Сърцето на Емили литна. В края на краищата, когато се решаваше въпрос на живот и смърт, практичността беше сравнително ниска цена, която тя трябваше да плати...

След като мистър Брендън си отиде, тя тръгна да обиколи поверениците си. Робърт Браунинг отвърна на поздрава ѝ с обичайното „Ранно утро в седем, хълмът е обсипан с перли от роса“, макар че гласът му идваше малко заглушен от „Пакарда“, модел 1958 г., а Уилям Каупър изрече малко рязко от тапицирания си пиедестал:

*Две десетилетия изминаха почти
откакто нашето небе се помрачи.*

Едуард Фицджералд създаваше впечатление, че се носи с главоломна скорост в своя „Крайслер“, модел 1960 и Емили се намръщи, когато той отново спомена за кръчмата на Кейъм. Тя остави Алфред Тенисън за най-накрая. Той изглеждаше съвсем естествено задволана на своя „Форд“ 1965 г. и всеки случаен посетител би помислил, че той е толкова съсредоточен в карането, че не вижда нищо друго освен хромирания калник на колата пред себе си. Но Емили знаеше. Тя знаеше, че в действителност той вижда и Камелот, и остров Шелот, и Ланселот, който язди с Дженевера през напъпилите гори и полета на Англия.

Тя не искаше да го изтръгва от мечтите, в които се бе унесъл, но знаеше, че той няма да има нищо против.

— Добро утро, лорд Алфред! — каза тя.

Благородната му глава се обърна и андроидните му очи срещнаха нейните. Неизвестно защо, днес те изглеждаха по-блестящи, а като проговори, гласът му беше силен и звучен:

*Напред напират новото и старото сменява,
по най-различни начини се бог осъществява.*

[1] Всички стихове в разказа са в превод на Бистра Стамболова ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.